

Arrest

nr. 116 755 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 20 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2013 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 2 mei 2013 houdende vaststelling van het rolrecht met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2013 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/69, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de broer van de verzoekende partij, de heer H. Y., op 5 maart 2013 bij de Belgische ambassade te Teheran in Iran een aanvraag voor een visum kort verblijf (type C) heeft ingediend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het op 20 april 2013 neergelegde verzoekschrift betrekking heeft op voormelde aanvraag, doch slechts door de verzoekende partij, de heer R. Y., werd ondertekend. Overeenkomstig artikel 39/69, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan aldus enkel de heer R. Y. als verzoekende partij worden aangemerkt.

2.2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen middel bevat.

Daarenboven heeft de heer Y. R. niet de vereiste hoedanigheid om het voorliggend beroep aanhangig te maken bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op diegene wiens visumaanvraag wordt geweigerd, met name Y. H.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 oktober 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 september 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat haar broer, de heer H. Y, ingevolge de bestreden beslissing niet naar België mag komen. Volgens de verzoekende partij wil zij haar familieleden evenwel in België ontvangen, omdat zij elkaar al dertien jaar niet meer hebben gezien en omdat zij en haar partner, mevrouw A. V. D, van Belgische nationaliteit, niet naar Iran kunnen terugkeren. De verzoekende partij stelt verder dat overeenkomstig artikel 39/56, derde lid van de vreemdelingenwet partijen zich “mogen” laten vertegenwoordigen door een advocaat. Volgens de verzoekende partij zijn partijen aldus niet verplicht zich te laten bijstaan door een advocaat. De verzoekende partij merkt ten slotte op dat zij aan de Universiteit van Antwerpen geneeskunde heeft gestudeerd, dat zij de Belgische normen en waarden heeft leren kennen en dat zij perfect is geïntegreerd.

2.2.2.1 Artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Het in voormeld artikel genoemde belang moet onder meer een persoonlijk en rechtstreeks karakter hebben. Onder het persoonlijk karakter van het belang wordt begrepen, de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er moet steeds een voldoende geïndividualiseerd verband bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband tussen beiden moet vaststaan.

De Raad merkt op dat de bestreden bestuurshandeling de beslissing betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2013 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C). De weigering van een visum heeft enkel betrekking op diegene wiens visumaanvraag wordt geweigerd, *in casu* de heer H. Y. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet is gericht aan de verzoekende partij, ontbeert de verzoekende partij de vereiste hoedanigheid om tegen de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen en heeft zij geen voldoende persoonlijk en direct belang bij de vordering (RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268). Aangezien het beroep tot nietigverklaring louter werd ingesteld door de verzoekende partij, is het beroep onontvankelijk.

Inzake de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel samen dient te worden gelezen met artikel 39/69, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat voorschrijft dat het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet. De omstandigheid dat de verzoekende partij zich mag laten vertegenwoordigen of bijstaan door een advocaat, brengt niet mee dat het verzoekschrift niet zou moeten worden ondertekend door de belanghebbende partij of door een advocaat.

2.2.2.2 De Raad merkt ten overvloede op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval beperkt de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tot een uiteenzetting van enkele feitelijke gegevens en kritiek op de bestreden beslissing, doch blijft in gebreke om op voldoende duidelijke wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Aangezien het niet aan de Raad toekomt uit het betoog van de verzoekende partij een middel te distilleren, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat het verzoekschrift geen middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bevat.

2.2.3 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat haar broer, de heer H. Y, ingevolge de bestreden beslissing niet naar België mag komen, dat zij haar familieleden in België wil ontvangen, omdat zij elkaar al dertien jaar niet meer hebben gezien en omdat zij en haar partner, mevrouw A. V. D, van Belgische nationaliteit, niet naar Iran kunnen terugkeren, dat zij aan de Universiteit van Antwerpen geneeskunde heeft gestudeerd, dat zij de Belgische normen en waarden heeft leren kennen en dat zij perfect is geïntegreerd, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen *sub* punt 2.2.2.1 en 2.2.2.2. van voorliggend arrest wordt gesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET